

transcendent. Hij komt niet uit de natuur, maar gaat ook niet slecht uit de natuur. Hij is een geduldige, een prachtige, een bedoelende, een schiedende, een nieuwere, een "hybris", een doodslaand, een ter hand, een, dat hoog, een Gods; en meerde leven, een studiëvak, een maar met

Tegen Barth, dat zij fasten in naam der, het gemak van, en:

chter, evenmin in het de aan, een uitge, de vlak. De, nog de ontzag, (drume), waar, nen de grenzen, in... niet de, ereld aanraakt. Jezus door de, dt ze op his, lijk aanschou-

it is met vele, den Christus, het ons be, orsnijdt", zoo

isch tot Gods, laurzaam; het, origaande, nding", zoo

re wereld des, vleesch aan, in een cirkel, haar niet raakt, leuwe wereld."

ijdsnijding,

het parado,

odwendig ge,

agteekens, en

eeuwige wer,

en zoodra ik

tegelijk weer

onnen geeste,

heid is, is ook

worden, niet

ers ben ik de

oordeel; het

en de waart

ut incognito;

of is Waag-

en in der Ne-

enken, vooral

als vervloekte

het niet, hoog-

s niet (of-of),

ders (en-en).

mensch aan,

noed van het

et geloof.

Barth in zijn

uning, dat hij

over de heilige

etische, eroti-

et vreesacht

het vraagstuk

cherp gesteld

den: hij tast

nensch, maar

d aan. Want

i te werpen.

Hij gaat ook

te horizontale

en rekent met

agkracht van

insnijdingen.

Hij met ons

eft Hij liefge-

an snijlijn en

i aangeno-

t, of er tegen

le meetings.

al weet hij

enis; en deze

dsopenbaring

orthos, 2e Aufl.

springt niet over een „doodslinje“ heen, maar breekt den dood in het veld zijner heerschappij; en de leugen en den waan desgelijks. Er is meer dan een weg Gods naar den mensch toe; er is ook een weg Gods met den mensch mee. Barth meent, dat hij het „wonder“ weer stelt; dat het wonder weer redt. Het is niet waar. Evenals hij straks paradoxen bleek te winnen, omdat hij ze, als 't er op aankomt, ongebruikt liet, zoo zeggen we nu: hij redt het wonder uit het huis der schematiserende theologen, omdat hij het er niet gezien heeft. Want als Gods openbaringsweg met ons meegaat, en als wij in ons „platte vlak“ Hem kennen door en naar de openbaring, dan is het gewone een wonder en het wonder het gewone. In zijn alledaagse werk van „de horizontale“ vlakke kan — Dr de Hartog zei het eens — een putjesschepper medearbeider Gods zijn. Noem den theoloog putjesschepper; maar zeg niet, dat hij zijn beschouwing over God en Gods werk geen plaats aanwijzen mag in zijn horizontale lijn. In beginsel komt dat neer op de loochening van de eenheid van geschiedenis en eeuwigheid in den raad, het besluit, den wil van God.

Barth heeft het over den mensch, die loodrecht van de waarheid doorsneden is. Kuyper heeft — en juist in dagen van worsteling, gelijk hij zelf zei — een preek gehouden over „geworteld“ en „gegrond“.

Dat is een staan, een vastgegreed zijn (niet momenteel, doch duurzaam) in een horizontaal vlak. Doch de planting is van boven; de levenskracht is uit God; en van oogenblik tot oogenblik is er de „almachtige en alomtegenwoordige kracht“ die onderhoudt alle planting Gods.

De paradoxen-wellust, zoo gevoed, is een roof, gepleegd aan de consequente prediking der barmhartigheid Gods. Die barmhartigheid is niet alleen in het object der openbaring, doch ook in feit en wijze van haar mededeeling. Snijpunten zijn van den Grooten Ongeduldige. Maar lijnen zijn getrokken door het groote Geduld van God, die met de menschen optrekt, uit schemer tot volen middag toe; en die profeteert onder Israël door den „Engel zijns aangezihts“; dien Engel, die niet maar flikkeringen geeft van verticale schijnen in den droom, dien Barth tot dag-orde verheffen wil (de Jakobeladder), doch die ook vóór ons heentrekt en zijn openbaring geeft niet alleen vóór, doch ook naar (de bevassing van) den mensch — transcendent en immanent — van oude tijden aan.

K. S.

UIT DE SCHRIFT.

Geene verdoemenis — voor wie?

Rom. 8:1.

II.

Er is geene verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.

Dat heeft Paulus met klom betoogd.

Maar hij voegt er nog iets bij.

En daarvan mogen we ons wel ernstig rekenschap geven, opdat we niet valscheijl gerust zouden zijn en op een droggrond ons zouden verlaten.

In Christus Jezus te zijn, dat is het ééne noodige, het onmisbare, zullen we kunnen roemen in de verlossing van de verdoemenis.

Maar dan moet de waarheid daarvan ook blijken uit de vrucht.

Die niet naar het vleesch wandelen maar naar den Geest.

Dat is de vrucht van bekeering en heiligmaking.

Er is verschil tusschen in zijn in Christus en wandelen.

In zijn, dat is onze levensgemeenschap.

Wandelen, dat is onze levensopenbaring.

En als we nu in zijn in Christus dan zal ook volgen een wandelen door Zijn Geest.

Want het is onmogelijk, dat wie Christus door een oprecht geloof ingeplant zijn, niet zouden voortbrengen vruchter der dankbaarheid.

Paulus noemt dit in den vorm van een tegenstelling.

Zij, die in Christus zijn, wandelen niet naar het vleesch maar naar den Geest.

Wanneer de apostel vleesch en Geest zoo naast en tegenover elkander stelt, dan verstaat hij onder vleesch onze menscheijke natuur, gelijk zij door de zonde wordt beheerscht en door de begeerlijkheid wordt geleid.

Ons eigen ik, onze eer, onze naam, onze begeerte staat dan in het centrum.

Ons goetdunken is dan richtsnoer en om Gods Naam. Zijn eer, Zijn wil en wet bekommeren we ons dan niet.

Wandelen naar het vleesch is dus een levensopenbaring naar het goetdunken van ons hart.

Terwijl de Geest, de Heilige Geest immers is de verwekker van het nieuwe levensbeginzel, door Wien we leeren wandelen in godsvrucht en heiligheid des levens, gedragen door de bede: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

Nu is het wel van ernstige betekenis, dat Paulus die beide samenvoegt: het in zijn in Christus en het wandelen naar den Geest.

Hoe wordt hier de antinomianische dwaling, die ons zoo licht verstrikt houdt, bij den wortel afgesneden.

Hoe wordt hier ons afgerukt het roemen in genade met den mond, wanneer de vrucht des Geestes wordt gemist.

Wij kennen ze wel, die zoo goed en schijnbaar zoo gezalfd over hun verlossing en hun overbrenging tot Christus kunnen spreken, die van hun in zijn in Christus openlijk getuigen en roemen in hun rechtvaardiging, maar die in het leven zoo schrikkelijk teleurstellen en van een wandelen naar den Geest niet de kenmerken vertoonen.

Paulus stelt hier zeker niet de volmaaktheid als eisch, al grípt hij er in zijn leven naar als ideaal.

En hij weet heel goed, dat juist zij, die begeeren te wandelen naar den Geest, zoo ernstig en blijvend te kampen hebben met het vleesch.

Paulus zelf heeft van zijn levensworsteling — ook een strijd tusschen vleesch en Geest — in Rom. 7 ons verbaald.

En daaruit blijkt wel, dat iemand, die zeggen kan: ik danke God, door Jezus Christus onzen Heere, toch niet boven dien strijd verheven is.

Het geloofsleven is een worsteling. Een luctor et emergo.

Een onderliggen en een worstelend ontkomen.

En die strijd is juist het bewijs, dat wij in Christus Jezus zijn.

Waar de gemeenschap met Christus gelegd is door den Heiligen Geest, wordt deze worsteling tusschen vleesch en Geest geboren.

Wanneer de Geest des Heeren ons levend maakt en ons brengt tot Christus, dan ontbrandt eerst de strijd tegen de wet der zonde en des vleesch, die in onze leden woont.

Daarom mogen wij ons met Paulus' roemtaal niet geruststellen indien wij vreemd zijn aan dezen strijd.

Wij mogen niet van elkander scheiden het in zijn in Christus, en het wandelen naar den Geest, vooral ook hierin uitkomend, dat wij strijden met een goede conscientie tegen de wet des vleesch.

De verdoemenis ligt op ons en de toorn Gods blijft op ons; zoo wij wel zouden roemen in hooge dingen maar deze vrucht der genade zouden missen.

Want zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien.

Maar welgelukzalig wie wel slechts met schuchterheid maar toch in oprechtheid belijden mag niets hoogers te willen dan in Christus gevonden te worden en wie daarbij met een goed geweten en afhankelijk van zijn God er naar staat, om aller zonden vijand te zijn en in nieuwigheid des levens te wandelen. Want immers, dezen worden door Gods Geest geleid.

En zoo zijn ze Gods kinderen.

Voor hen is er geene verdoemenis.

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

XXVIII.

Het onbegrijpelijke geval.

Het geval-Ds Van Duin wordt steeds meer een onbegrijpelijk geval.

Het zou niet hebben gebaat, indien hij wederom ter Synode ware verschenen.

Waarschijnlijk zou dat het inzicht slechts hebben vertroebeld.

De beide malen, dat hij vroeger zich ter Synode verantwoordde, geven maar al te zeer reden om dit te vreezen.

Indertijd hebben wij daarvan geen scherpe indrukken gegeven, omdat de Synode met hem in Comité-generaal handelde.

Maar in den brief aan de Synode, die haar niet bereikte en die denzelfden dag door bemiddeling van het Persbureau Vaz Dins aan verschillende bladen, waaronder ook het onze, werd toegezonden, heeft hijzelf daaromtrent een en ander gepubliceerd.

Binnen het kader van die publiciteit wenschen wij ons te houden, wanneer wij hierover eenige nadere indrukken schrijven.

Ds Van Duin heeft volkomen gelijk als hij zegt, dat hij in de vergadering der Synode had uitgesproken, dat hij de vier bekende bijzonderheden uit Gen. 2 en 3 niet aanvaardde als eisch van Gods woord.

Wat de beide Paradijsboomen betreft helde hij er persoonlijk het meest toe over de zintuiglijke waarneembaarheid daarvan aan te nemen, maar wat de slang en haar spreken aangaat neigde hij meer naar den anderen kant.

Dat viel ons, die niet de behandeling van de zaak-Van Duin op de classis Haarlem hadden bijgewoond, koud op het lijf.

Wij hadden niet gedacht, dat hij zoover van huis was.

Wij meenden, dat zijn bezwaar uitsluitend gold de slang en haar spreken.

Een commissie werd benoemd om in meer intiem onderhoud met Ds Van Duin te handelen.

Als resultaat kon deze commissie een verklaring overleggen, welke hoop gaf, dat hij tenminste de beide Paradijsboomen aan de disputabiliteit ont-

trok, ofschoon deze verklaring niet overduidelijk was.

Op zijn verzoek werd Ds Van Duin ongeveer een week later weer ter Synode ontvangen.

Wij mogen op wat daar door hem werd gesproken, hier niet diep ingaan.

Alleen mogen wij als onzen indruk wel mededeelen, dat onze hoop geringer werd.

Dezelfde commissie, aan wie thans Prof. Kuyper werd toegevoegd, werd aangewezen om nogmaals te pogen Ds Van Duin tot andere gedachten te brengen.

Tot groote en blijde verrassing kwam deze na uren saamsprekens met de boodschap terug, dat Ds Van Duin de verklaring had afgelegd, welke aan onze lezers bekend is en welke hierop neerkwam, dat hij voor zich persoonlijk de zintuiglijke waarneembaarheid van de beide Paradijsboomen aanvaardde, deze in zijn ambtelijken arbeid zou leeren „ook als zijnde in dezen de eenige leer der Gereformeerde Kerken“, maar dat hij een bezwaar hield tegen de „letterlijke opvatting“ van de slang en haar spreken, doch „in afwachting van de beslissing der Generale Synode inzake het desbetreffende bezwaar tot op dien tijd alleen de letterlijke opvatting (zou) voordragen.“

De Synode kon tot geen andere slotsom komen dan dat het haar Deputaten gelukt was hem van de onhoudbaarheid van zijn standpunt inzake de Paradijsboomen te overtuigen en dat hij nu in hetzelfde geval verkeerde als Ds van Leeuwen, die ondanks zijn gravamen betreffende de slang en haar spreken, nog steeds in aktieven dienst stond.

Gezien deze verandering ten gunste bij Ds Van Duin, besloot de Generale Synode aan de Classis Haarlem te adviseeren de schorsing op te heffen.

De Classis volgde dit advies.

Doch aanstands rezen moeilijkheden.

En men zal er zich over verwonderd hebben, dat dezelfde Classis daarna besloot de effectueering van de opheffing der schorsing uit te stellen totdat de Synode in deze zaak een beslissing zou hebben genomen.

Blijkbaar was de situatie zóó moeilijk geworden, dat men zich door iets, wat op 'leerste gezicht veel van een spitsvondigheid weg heeft, eruit moest redden.

Toen de Deputaten der Generale Synode in publieke Synodale zitting verslag deden van hun handelingen, werd echter het geheimzinnige opgeklard.

Na zijn terugkomst van de Synode had Ds Van Duin aan zijn kerkeraad verklaard, dat hij in geen enkel opzicht veranderd was.

Hij stond er nog precies voor als vroeger.

Men mocht uit zijn schriftelijke verklaring niet lezen, dat hij de „letterlijke opvatting“ van de Paradijsboomen aanvaardde als eisch van Gods Woord, enz.

Met smartelijke verwondering werd dit door de Synode vernomen.

Het standpunt van Ds Van Duin is geheel onbegrijpelijk geworden.

Hij aanvaardt de „letterlijke opvatting“ van de beide Paradijsboomen, maar niet op grond van Gods Woord. Hoe dan? Is de eenige grond voor ons geloof niet de Heilige Schrift?

Hij wil die „letterlijke opvatting“ ook leeren „ook als zijnde in dezen de eenige leer der Gereformeerde Kerken.“ Maar mogen de Gereformeerde Kerken iets leeren, dat niet op Gods Woord gegrond is? Hebben onze Gereformeerde vaders er niet altijd tegen gestreden, dat men iets zou aannemen en leeren, enkel en alleen omdat de kerk het leert? Stemmen wij niet juist met onze belijdenis in, omdat zij op de Schrift is gefundeerd?

Wij zouden deze vragen kunnen vermeerderen.

Het heele geval wordt ons des te duisterder naarmate wij meer pogen het ons in te denken.

Aan de oprechtheid van Ds Van Duin twijfelen wij niet.

Men mag hem niet de bedoeling toedichten, dat hij de Synode om den tuin heeft willen leiden.

Zelfs de feiten weerspreken dat.

Immers zou hij dan niet dadelijk daarop aan zijn kerkeraad te kennen hebben gegeven, dat zijn zienswijze dezelfde was gebleven.

Van een proeve tot verklaring van dit psychologisch raadsel wenschen wij ons te onthouden.

Als één man betroude de Synode het, dat deze zaak zulk een wending genomen had.

Er bleef echter niets anders over voor de Synode dan aan de Classis Haarlem te adviseeren Ds Van Duin opnieuw te schorsen.

Wij hebben met Ds Van Duin te doen.

Het is voor hem een lijdensgeschiedenis.

Maar de Synode kon niet anders.

Dit valt er voor onze kerkelijke vergaderingen uit te leeren, dat het gewenscht is geen verklaringen door den bezwaarde zelf te laten opstellen, maar hem een verklaring ter onderteekening voor te leggen.

Dat geeft den besten waarborg voor goed begripen.

Nog een raadsel.

Wat wij hierboven schreven was voor het vorige nummer bestemd en bleef met enkele andere stukken uit „Kerkelijk Leven“ overstaan.

Wij merken dit op in verband met een brief, welken wij dezer dagen van Ds v. D. ter opname in ons blad ontvingen.